

Opracowano na
podstawie: t.j.
Dz. U. z 2021 r.
poz. 257, 1676.

U S T A W A

z dnia 30 czerwca 2005 r.

o kinematografii

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady wspierania twórczości filmowej i innej działalności w dziedzinie kinematografii oraz ochrony zasobów sztuki filmowej.

Art. 2. Ustawy nie stosuje się do:

- 1) audiowizualnej rejestracji:
 - a) wykonań utworów słownych, słowno-muzycznych, muzycznych i scenicznych,
 - b) zdarzeń z życia politycznego, społecznego, kulturalnego, religijnego, gospodarczego i sportowego,
 - c) sporządzanej na potrzeby nauki, nauczania, techniki, reklamy, promocji, informacji i instruktażu,
 - d) sporządzanej na użytek wewnętrzny kościołów i innych związków wyznaniowych,
 - e) zdarzeń z życia prywatnego;
- 2) produkcji filmu i rozpowszechniania filmów przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej oraz ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych lub zleczanych do produkcji przez takie jednostki, przeznaczonych do wykonywania zadań związanych z obronnością i bezpieczeństwem państwa lub porządkiem publicznym, a także produkcji filmów i rozpowszechniania filmów przez jednostki organizacyjne więziennictwa podległe Ministrowi Sprawiedliwości lub zleczanych do produkcji przez takie jednostki, przeznaczonych do wykonywania zadań w zakresie instruktażu oraz działalności ochronnej i resocjalizacyjnej.

Art. 3. 1. Państwo sprawuje mecenat nad działalnością w dziedzinie kinematografii, jako części kultury narodowej, polegający w szczególności na wspieraniu produkcji i promocji filmu, upowszechnianiu kultury filmowej oraz ochronie dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie filmu.

2. Kinematografia obejmuje twórczość filmową, produkcję filmów, usługi filmowe, dystrybucję i rozpowszechnianie filmów, w tym działalność kin, upowszechnianie kultury filmowej, promocję polskiej twórczości filmowej oraz gromadzenie, ochronę i upowszechnianie zasobów sztuki filmowej.

Art. 4. 1. Filmem jest utwór dowolnej długości, w tym utwór dokumentalny lub animowany, złożony z serii następujących po sobie obrazów z dźwiękiem lub bez dźwięku, utrwalonych na jakimkolwiek nośniku umożliwiającym wielokrotne odtwarzanie, wywołujących wrażenie ruchu i składających się na oryginalną całość, wyrażającą akcję (treść) w indywidualnej formie, a ponadto, z wyjątkiem utworów dokumentalnych i animowanych, przewidziany do wyświetlania w kinie jako pierwszym polu eksploatacji w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Filmem jest również utwór, który z powodu okoliczności niezawinionych nie został wyświetlony w kinie.

2. Film uznaje się za film polski, jeżeli jego producentem lub koproducentem jest podmiot mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a ponadto spełniony jest co najmniej jeden z warunków:

- 1) autor scenariusza lub adaptowanego utworu literackiego, reżyser oraz wykonawca jednej z głównych ról są obywatelami polskimi, udział środków finansowych producenta mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w kosztach produkcji filmu stanowi 100%, przy czym środki te, do wysokości 80% kosztów produkcji filmu, muszą być wydatkowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a ponadto kopia wzorcowa jest wykonana w języku polskim;
- 2) autor scenariusza lub adaptowanego utworu literackiego lub reżyser, lub wykonawca jednej z głównych ról są obywatelami polskimi, udział środków finansowych koproducenta mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w kosztach produkcji filmu stanowi co najmniej 20% przy filmie będącym koprodukcją dwustronną oraz co najmniej 10% przy filmie będącym koprodukcją wielostronną, przy czym środki te, do wysokości 80% kosztów

produkcji filmu, muszą być wydatkowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a ponadto główna wersja językowa wykonana jest w języku polskim.

Art. 5. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) dystrybucja filmu – nabycie prawa do eksploatacji filmu, w tym prawa do wykonywania kopii filmu i przystosowania filmu do eksploatacji w wersji językowej innej niż ta, w której został wytworzony, oraz przekazanie tego prawa innym podmiotom w celu rozpowszechniania filmu;
- 2) film niskobudżetowy – film, którego koszt produkcji jest niższy niż dwukrotność maksymalnej kwoty dofinansowania filmu ustalonej na dany rok przez Radę Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej;
- 3) kino – miejsce i zespół urządzeń technicznych służących do publicznego wyświetlania filmu;
- 4) kopia wzorcowa – kopię filmu stanowiącą wzorzec przy produkcji kopii eksploatacyjnych;
- 5) koproducent filmu – podmiot, który wspólnie z producentem organizuje, prowadzi i ponosi odpowiedzialność za produkcję filmu lub który współfinansuje produkcję filmu oraz nabywa współudział w autorskich prawach majątkowych;
- 6) producent filmu – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną, o której mowa w art. 33¹ § 1 Kodeksu cywilnego, która podejmuje inicjatywę, faktycznie organizuje, prowadzi i ponosi odpowiedzialność za kreatywny, organizacyjny i finansowy proces produkcji filmu;
- 7) produkcja filmu – zespół czynności twórczych, organizacyjnych, ekonomicznych, prawnych i technicznych, prowadzących do wytworzenia filmu w postaci kopii wzorcowej;
- 8) rozpowszechnianie filmu – publiczne udostępnianie filmu w jakikolwiek sposób, z wyłączeniem nadawania przez nadawców telewizyjnych;
- 9) upowszechnianie kultury filmowej – działalność polegającą na organizowaniu przeglądów, festiwali, dni kultury filmowej, sympozjów i innej podobnej działalności kulturalnej i edukacyjnej, a także wydawanie czasopism oraz publikacji naukowych i kulturalnych, poświęconych sztuce filmowej;
- 10) usługi filmowe – usługi świadczone w ramach wykonywanej działalności gospodarczej przez przedsiębiorców na rzecz producentów dla celów produkcji

filmowej, obejmujące w szczególności czynności dokonywane przy pomocy własnych pracowników, udostępnianie pomieszczeń i hal zdjęciowych, sprzętu filmowego bez obsługi oraz wykonywanie specjalistycznych usług transportowych.

Art. 6. 1. Zadania organów administracji rządowej w zakresie kinematografii realizuje minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, zwany dalej „ministrem”.

2. Do zakresu działania ministra należy w szczególności:

- 1) projektowanie kierunków realizacji polityki kulturalnej państwa w dziedzinie kinematografii;
- 2) zapewnienie powszechnego dostępu społeczeństwa do dorobku polskiej, europejskiej i światowej sztuki filmowej;
- 3) tworzenie warunków do rozwoju wszystkich gatunków i rodzajów twórczości filmowej;
- 4) wspieranie rozwoju artystycznego młodych twórców;
- 5) wspieranie edukacji i doskonalenia zawodowego oraz ochrony zawodów filmowych;
- 6) wspieranie upowszechniania kultury filmowej i działanie na rzecz rozwoju społecznego ruchu filmowego oraz piśmiennictwa filmowego.

Rozdział 2

Polski Instytut Sztuki Filmowej

Art. 7. 1. W celu wspierania rozwoju kinematografii tworzy się Polski Instytut Sztuki Filmowej, zwany dalej „Instytutem”, będący państwową osobą prawną.

2. Siedzibą Instytutu jest miasto stołeczne Warszawa.

Art. 8. 1. Instytut realizuje zadania z zakresu polityki państwa w dziedzinie kinematografii, w szczególności przez:

- 1) tworzenie warunków do rozwoju polskiej produkcji filmów i koprodukcji filmowej;
- 2) inspirowanie i wspieranie rozwoju wszystkich gatunków polskiej twórczości filmowej, a w szczególności filmów artystycznych w tym przygotowania projektów filmowych, produkcji filmów i rozpowszechniania filmów;

- 3) wspieranie działań mających na celu tworzenie warunków powszechnego dostępu do dorobku polskiej, europejskiej i światowej sztuki filmowej;
- 4) wspieranie debiutów filmowych oraz rozwoju artystycznego młodych twórców filmowych;
- 5) promocję polskiej twórczości filmowej;
- 6) dofinansowywanie przedsięwzięć z zakresu przygotowania projektów filmowych, produkcji filmów, dystrybucji filmów i rozpowszechniania filmów, promocji polskiej twórczości filmowej i upowszechniania kultury filmowej, w tym produkcji filmów podejmowanych przez środowiska polonijne;
- 7) świadczenie usług eksperckich organom administracji publicznej;
- 8) wspieranie utrzymywania archiwów filmowych;
- 9) wspieranie rozwoju potencjału polskiego niezależnego przemysłu kinematograficznego, a w szczególności małych i średnich przedsiębiorców działających w kinematografii;
- 10) wspieranie produkcji audiowizualnej na zasadach określonych w ustawie z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 50 oraz z 2020 r. poz. 568);
- 11) nadawanie każdemu filmowi wyświetlanemu w kinie indywidualnego identyfikatora publikowanego na stronie podmiotowej Instytutu w Biuletynie Informacji Publicznej;
- 12) wspieranie rozwiązań ułatwiających zapoznanie się z dorobkiem kinematografii osobom z niepełnosprawnościami wzroku i słuchu.

2. Instytut, w zakresie realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, współpracuje z organami administracji rządowej i jednostkami samorządu terytorialnego.

Art. 9. 1. Instytut samodzielnie gospodaruje mieniem oraz prowadzi samodzielną gospodarkę w ramach posiadanych środków, kierując się zasadą efektywnego ich wykorzystania.

2. Instytut nie może wykonywać działalności gospodarczej.

Art. 10. 1. Nadzór nad działalnością Instytutu sprawuje minister.

2. Minister, w terminie 30 dni, bada uchwały podejmowane przez Radę Instytutu i przesyłane mu niezwłocznie przez ten organ, w zakresie zgodności z prawem,

i stwierdza nieważność uchwały w całości lub w części, jeżeli narusza ona prawo lub stwarza zagrożenie wystąpienia ujemnego wyniku finansowego.

3. Minister zatwierdza roczny plan działalności oraz projekt rocznego planu finansowego Instytutu; zatwierdzony projekt rocznego planu finansowego Instytutu jest przekazywany ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w trybie określonym w przepisach dotyczących prac nad projektem ustawy budżetowej.

4. Minister rozpatruje i zatwierdza roczne sprawozdanie z działalności oraz roczne sprawozdanie finansowe Instytutu.

5. Minister wskazuje biegłego rewidenta do badania rocznego sprawozdania finansowego.

Art. 11. 1. Instytut działa na podstawie ustawy i statutu.

2. Minister, w drodze zarządzenia, nadaje Instytutowi statut, w którym określa w szczególności:

- 1) szczegółowy zakres działania Instytutu,
 - 2) organizację wewnętrzną Instytutu,
 - 3) szczegółowe zadania organów Instytutu oraz tryb ich działania
- uwzględniając stworzenie właściwych warunków do prawidłowej realizacji zadań przez Instytut.

3. (uchylony)

Art. 12. Organami Instytutu są:

- 1) Dyrektor Instytutu, zwany dalej „Dyrektorem”;
- 2) Rada Instytutu, zwana dalej „Radą”.

Art. 13. 1. Dyrektor kieruje Instytutem i reprezentuje go na zewnątrz.

2. Do zadań Dyrektora należy w szczególności:

- 1) opracowanie rocznego planu działalności oraz projektu rocznego planu finansowego Instytutu, a także występowanie do ministra z wnioskami w sprawie wysokości dotacji na realizację zadań Instytutu;
- 2) sporządzanie rocznego sprawozdania z działalności Instytutu oraz rocznego sprawozdania finansowego Instytutu;
- 3) dofinansowywanie przedsięwzięć z zakresu przygotowania projektów filmowych, produkcji filmów, dystrybucji i rozpowszechniania filmów, promocji twórczości filmowej oraz upowszechniania kultury filmowej, po zasięgnięciu

opinii ekspertów wskazanych przez ministra spośród przedstawicieli środowisk filmowych;

- 4) sprawowanie zarządu majątkiem Instytutu;
- 5) prowadzenie gospodarki finansowej Instytutu.

3. Dyrektor może ustanawiać stypendia i nagrody ze środków Instytutu.

Art. 14. 1. Dyrektora powołuje minister po przeprowadzeniu konkursu. Komisję konkursową powołuje minister, w szczególności spośród kandydatów zgłoszonych przez środowiska filmowe, w tym twórców i producentów filmowych oraz związki zawodowe działające w kinematografii.

2. Kadencja Dyrektora trwa 5 lat.

3. Funkcję Dyrektora można pełnić nie więcej niż przez dwie kadencje.

4. Zastępcę Dyrektora powołuje i odwołuje minister na wniosek Dyrektora.

5. Dyrektor i jego zastępca są zatrudniani na podstawie powołania, z tym że do Dyrektora nie stosuje się art. 70 § 1 Kodeksu pracy.

6. Minister może odwołać Dyrektora, po zasięgnięciu opinii Rady, przed upływem kadencji w przypadku:

- 1) działania z naruszeniem prawa;
- 2) zrzeczenia się funkcji;
- 3) choroby uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;
- 4) skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) niezatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego Instytutu;
- 6) negatywnej opinii Rady w zakresie, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 3.

7. W przypadkach, o których mowa w ust. 6, minister może odwołać Dyrektora również na wniosek Rady.

8. W okresie kierowania Instytutem Dyrektor nie może wykonywać innej działalności związanej z kinematografią, a w szczególności być zatrudniony w instytucjach kultury oraz podmiotach wykonujących działalność gospodarczą w zakresie produkcji filmów i dystrybucji filmów, posiadać akcje lub udziałów w takich podmiotach, a także być członkiem ich organów.

9. Minister określi, w drodze rozporządzenia, sposób ogłaszania, organizację i tryb przeprowadzania konkursu, a także skład, sposób powołania oraz zadania

komisji konkursowej, uwzględniając w szczególności potrzebę sprawnego przeprowadzenia konkursu oraz wszechstronnej oceny kwalifikacji kandydatów.

Art. 15. 1. Rada składa się z jedenastu członków powoływanych na okres 3 lat przez ministra.

2. W skład Rady minister powołuje:

- 1) trzech członków zgłoszonych przez twórców filmowych;
- 2) jednego członka zgłoszonego przez producentów filmowych;
- 3) jednego członka zgłoszonego przez związki zawodowe działające w sferze kinematografii;
- 4) pięciu członków zgłoszonych przez podmioty, o których mowa w art. 19 ust. 1–5;
- 5) jednego członka reprezentującego ministra.

3. Pracami Rady kieruje przewodniczący wybierany przez Radę spośród jej członków w głosowaniu tajnym, zwykłą większością głosów w obecności co najmniej sześciu członków. Rada może w czasie kadencji dokonać, w tym samym trybie, zmiany jej przewodniczącego.

4. Nie można pełnić funkcji członka Rady przez więcej niż dwie kolejno po sobie następujące kadencje.

5. Za pełnienie funkcji członka Rady nie przysługuje wynagrodzenie.

Art. 16. 1. Minister może odwołać członka Rady przed upływem kadencji w przypadku:

- 1) zrzeczenia się funkcji;
- 2) choroby uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;
- 3) skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

2. W przypadku odwołania członka Rady przed upływem kadencji minister powołuje nowego członka Rady na okres do końca tej kadencji.

Art. 17. 1. Do zadań Rady należy w szczególności:

- 1) wytyczanie kierunków działania Instytutu;
- 2) opiniowanie rocznego planu działalności oraz projektu rocznego planu finansowego Instytutu;

- 3) opiniowanie rocznego sprawozdania z działalności oraz rocznego sprawozdania finansowego Instytutu;
- 4) opiniowanie zmian statutu.

2. Rada może przedstawiać ministrowi, innym organom administracji publicznej i Dyrektorowi stanowiska, opinie lub wnioski we wszystkich sprawach dotyczących Instytutu i kinematografii.

Art. 18. 1. Przychodami Instytutu są:

- 1) dotacje podmiotowe z budżetu państwa, przekazywane przez ministra ze środków ujętych w części budżetowej, której jest dysponentem;
- 2) przychody z eksploatacji filmów, do których autorskie prawa majątkowe przysługują Instytutowi;
- 3) darowizny, spadki i zapisy;
- 4) przychody z majątku Instytutu;
- 5) środki przyznawane przez ministra z Funduszu Promocji Kultury, o którym mowa w art. 87 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2094);
- 6) wpłaty, o których mowa w art. 19 ust. 1–5, 6a i 7;
- 7) (uchylony)
- 8) wpływy z kar nałożonych na podstawie art. 19b.

2. Instytut może otrzymywać dotacje celowe z budżetu państwa na realizację zadań inwestycyjnych.

3. Koszty działalności Instytutu pokrywane są z przychodów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 i 4.

Art. 19. 1. Podmiot prowadzący kino dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie, przed podziałem z podmiotem prowadzącym dystrybucję.

2. Podmiot prowadzący dystrybucję dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego ze sprzedaży oraz wynajmu nośników z nagranyymi na nich filmami oraz z umów upoważniających inne podmioty do takiej sprzedaży lub wynajmu.

3. Nadawca programu telewizyjnego dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu emisji przekazów handlowych albo

przychodu pochodzącego z pobranych bezpośrednio od abonentów opłat za dostęp do nadawanych programów, jeżeli przychód ten w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy.

3a. Nadawca programu telewizyjnego posiadający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokonuje wpłaty, o której mowa w ust. 3, ustalonej na podstawie przychodów uzyskiwanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Operator platformy cyfrowej dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu przychodów pochodzących z opłat za dostęp do programów telewizyjnych nadawanych lub reemitowanych na platformie cyfrowej.

5. Operator telewizji kablowej dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu przychodów pochodzących z opłat za dostęp do reemitowanych programów telewizyjnych oraz świadczenia usług reemisji.

6. (uchylony)

6a. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu opłat za dostęp do udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie albo przychodu uzyskanego z tytułu emisji przekazów handlowych, jeżeli ten przychód w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy.

6b. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie posiadający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokonuje wpłaty, o której mowa w ust. 6a, ustalonej na podstawie przychodów uzyskiwanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

6c. Obowiązek, o którym mowa w ust. 6a i 6b, nie ma zastosowania do podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie:

- 1) będącego mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 424 i 1086) lub
- 2) którego liczba użytkowników wszystkich udostępnianych publicznie przez niego audiowizualnych usług medialnych na żądanie w roku poprzedzającym rok, w którym jest ustalany obowiązek wpłaty na rzecz Instytutu, nie przekroczyła 1% abonentów usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu; liczbę użytkowników usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu określa się na podstawie danych

z inwentaryzacji, o której mowa w art. 29 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2410 oraz z 2020 r. poz. 471, 875 i 1378).

6ca. Obowiązek, o którym mowa w ust. 3 oraz 3a, nie ma zastosowania do:

- 1) nadawcy będącego mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców lub
- 2) nadawcy, którego łączny udział w widowni wszystkich rozpowszechnianych programów w roku poprzedzającym rok, w którym jest ustalany obowiązek wpłaty na rzecz Instytutu, nie przekroczył 1%.

7. Publiczny nadawca telewizyjny jest zobowiązany przeznaczyć na produkcję filmów nie mniej niż 1,5% rocznych wpływów z abonamentu za posiadanie odbiorników telewizyjnych. Z wykonania tego obowiązku nadawca przekazuje Dyrektorowi roczne sprawozdanie w terminie do końca pierwszego kwartału roku kalendarzowego. W przypadku gdy kwota, o której mowa w zdaniu pierwszym, nie zostanie w całości wydatkowana na produkcję filmów, nadawca przekazuje Instytutowi różnicę wynikającą z rozliczenia w terminie 1 miesiąca po upływie pierwszego kwartału roku kalendarzowego.

8. Wpłaty, o których mowa w ust. 1–5 i 6a, są przekazywane w okresach kwartalnych w terminie 30 dni po upływie kwartału.

8a. Dokonując wpłaty, o której mowa w ust. 1–5 i 6a, podmiot obowiązany do jej dokonania przedkłada oświadczenie o wysokości przychodów, w oparciu o które ustalona została wysokość wpłaty. Oświadczenie jest składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu uprawnionego do odebrania oświadczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

8b. W razie wątpliwości co do poprawności złożonego oświadczenia Dyrektor może wezwać do udzielenia, w wyznaczonym terminie, niezbędnych wyjaśnień lub uzupełnienia oświadczenia, wskazując przyczyny podania w wątpliwość rzetelności danych w nim zawartych.

8c. Dyrektor może zwrócić się do Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z wnioskiem o przekazanie informacji, o których mowa w art. 37a ust. 3

ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805 oraz z 2021 r. poz. 1676), jeżeli informacje te są niezbędne dla ustalenia wysokości wpłaty, o której mowa w ust. 3 i 3a oraz 6a i 6b.

8d. Dyrektor przekazuje Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji sprawozdanie z wykonywania obowiązku, o którym mowa w ust. 3 i 3a oraz 6a i 6b, w terminie 30 dni przed dniem upływu terminu na przekazanie Komisji Europejskiej sprawozdania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

9. Do należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1–5, 6a i 7, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122, 2123 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 72), z tym że uprawnienia organu podatkowego przysługują Dyrektorowi, a uprawnienia organu odwoławczego – ministrowi.

10. Wpłaty, o których mowa w ust. 1–5, 6a i 7, stanowią koszty uzyskania przychodów, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, w dacie ich poniesienia.

Art. 19a. 1. Podmiot prowadzący kino przekazuje Instytutowi:

- 1)ienne dane o liczbie widzów, liczbie sprzedanych biletów i zaakceptowanych znakach legitymacyjnych oraz przychodach z tytułu sprzedaży biletów w odniesieniu do każdego filmu wyświetlanego w danym dniu;
- 2) miesięczne dane o przychodach z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie.

2. Jeżeli podmiot prowadzi więcej niż jedno kino, przekazuje Instytutowi dane, o których mowa w ust. 1, odrębnie dla każdego kina.

3. Dane, o których mowa w ust. 1:

- 1) pkt 1, są przekazywane dwa razy w tygodniu: w pierwszym dniu, który nie jest dniem wolnym od pracy, następującym po każdej niedzieli – za piątek, sobotę i niedzielę, oraz w dniu, który nie jest dniem wolnym od pracy, poprzedzającym każdą sobotę – za poniedziałek, wtorek, środę i czwartek,
- 2) pkt 2, są przekazywane w pierwszym dniu miesiąca, który nie jest dniem wolnym od pracy, następującym po miesiącu, którego dotyczą

– za pośrednictwem systemu teleinformatycznego przy użyciu dokumentów elektronicznych w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z

2020 r. poz. 346, 568, 695, 1517 i 2320) albo przez formularz elektroniczny udostępniony na stronie podmiotowej Instytutu w Biuletynie Informacji Publicznej.

3a. W przypadku nieosiągnięcia przez podmiot prowadzący kino przychodów, o których mowa w ust. 1, lub gdy wszystkie dane, o których mowa w ust. 1, jakie zobowiązany jest podmiot prowadzący kino przekazywać Instytutowi wynoszą 0, podmiot prowadzący kino jest zwolniony z konieczności przesyłania danych w okresach, o których mowa w ust. 3. W przypadku osiągnięcia przez podmiot prowadzący kino przychodów, o których mowa w ust. 1, lub gdy jakakolwiek dana, o której mowa w ust. 1, wynosi więcej niż 0, podmiot prowadzący kino jest zobowiązany niezwłocznie rozpocząć przekazywanie danych, o których mowa w ust. 1.

4. Minister określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) elektroniczny format przekazywania danych, o których mowa w ust. 1,
 - 2) wzór formularzy służących do przekazywania Instytutowi danych, o których mowa w ust. 1, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania
- uwzględniając konieczność uproszczenia, usprawnienia i ujednolicenia procesu przekazywania danych.

Art. 19b. 1. Podmiot prowadzący kino, który nie przekaże danych, o których mowa w art. 19a, albo nie przekaże ich w terminie – podlega karze pieniężnej w wysokości od 1000 do 100 000 zł.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada w drodze decyzji Dyrektor.

3. Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych Dyrektor uwzględnia wcześniejsze naruszenia obowiązków przekazywania danych przez podmiot prowadzący kino, zakres i rodzaj danych nieprzekazanych albo nieprzekazanych w terminie oraz rozmiar działalności prowadzonej przez podmiot.

4. Karę pieniężną wnosi się na rachunek bankowy Instytutu.

5. Karę pieniężną uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się ostateczna.

6. Do kar pieniężnych stosuje się przepisy działu IVa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, 695, 1298 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 54).

7. Wierzycielem należności z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, w rozumieniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji jest Instytut.

8. Organem wyższego stopnia właściwym do rozpatrzenia zażalenia na postanowienie wierzyciela należności z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, jest minister.

Art. 20. 1. Podstawą gospodarki finansowej Instytutu jest roczny plan finansowy.

2. Roczny plan finansowy obejmuje w szczególności:

- 1) przychody, w tym dotacje z wyodrębnieniem ich rodzajów;
- 2) koszty operacyjne, w tym wydatki na wynagrodzenia i składki naliczane od wynagrodzeń;
- 3) wydatki inwestycyjne;
- 4) stan środków obrotowych na początek i koniec roku obrotowego.

3. Rokiem obrotowym Instytutu jest rok kalendarzowy.

4. Instytut prowadzi rachunkowość na zasadach określonych w przepisach o rachunkowości.

5. Roczne sprawozdanie finansowe Instytutu podlega badaniu przez biegłego rewidenta.

Art. 21. 1. Instytut tworzy:

- 1) fundusz statutowy;
- 2) fundusz rezerwowy;
- 3) inne fundusze, jeżeli obowiązek ich utworzenia wynika z odrębnych przepisów.

2. Fundusz statutowy odzwierciedla wartość mienia otrzymanego przez Instytut w momencie utworzenia.

3. Fundusz statutowy zwiększa się o:

- 1) dotacje celowe na inwestycje służące realizacji zadań Instytutu;
- 2) wartość mienia otrzymanego nieodpłatnie na podstawie decyzji właściwych organów lub na podstawie odrębnych przepisów;
- 3) zysk netto, z uwzględnieniem ust. 5.

4. Fundusz statutowy zmniejsza się o:

- 1) wartość mienia przekazanego nieodpłatnie na podstawie decyzji właściwych organów lub na podstawie odrębnych przepisów;
- 2) straty netto nieznajdujące pokrycia w funduszu rezerwowym.

5. Fundusz rezerwowy tworzy się z zysku netto. Odpis na fundusz rezerwowy nie może być niższy niż 10% zysku netto. Instytut może zaniechać odpisu, gdy stan funduszu rezerwowego przekroczy równowartość 2% kosztów działalności Instytutu w roku obrotowym.

6. Fundusz rezerwowy przeznacza się na pokrycie straty netto.

Rozdział 3

Dofinansowywanie przedsięwzięć z zakresu przygotowania projektów filmowych, produkcji filmów, dystrybucji filmów i rozpowszechniania filmów, promocji polskiej twórczości filmowej i upowszechniania kultury filmowej

Art. 22. 1. Z wnioskiem o dofinansowanie przedsięwzięcia z zakresu przygotowania projektów filmowych, produkcji filmów, dystrybucji filmów i rozpowszechniania filmów, promocji polskiej twórczości filmowej i upowszechniania kultury filmowej, zwanego dalej „dofinansowaniem przedsięwzięcia”, może wystąpić każdy podmiot prowadzący działalność w zakresie kinematografii, zarówno polski, jak i z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, bez względu na formę organizacyjno-prawną oraz strukturę własności, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Instytut nie może udzielić dofinansowania przedsięwzięcia:

- 1) osobie fizycznej skazanej prawomocnym wyrokiem za przestępstwo składania fałszywych zeznań, przekupstwa, przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, systemowi bankowemu, przestępstwo skarbowe albo inne związane z wykonywaniem działalności gospodarczej lub popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;
- 2) osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, w której osoba będąca członkiem jego organów zarządzających bądź wspólnikiem została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo, o którym mowa w pkt 1;
- 3) podmiotowi, który:
 - a) posiada zaległości z tytułu należności publicznoprawnych lub

- b) pozostaje pod zarządem komisarycznym albo znajduje się w toku likwidacji, postępowania upadłościowego, postępowania restrukturyzacyjnego, lub
- c) w okresie 3 lat przed złożeniem wniosku o udzielenie dofinansowania przedsięwzięcia naruszył w sposób istotny umowę zawartą z Instytutem.

3. Dofinansowanie przedsięwzięcia udzielane jest w oparciu o następujące kryteria:

- 1) walory artystyczne, poznawcze i etyczne;
- 2) znaczenie dla kultury narodowej oraz umacnianie tradycji polskiej i języka ojczystego;
- 3) wzbogacenie europejskiej różnorodności kulturalnej;
- 4) przewidywane skutki planowanego przedsięwzięcia;
- 5) warunki ekonomiczno-finansowe realizacji.

Art. 23. 1. Dofinansowanie przedsięwzięcia odbywa się w formie dotacji, a w odniesieniu do przedsięwzięć z zakresu przygotowania projektów filmowych i produkcji filmów również w formie udzielenia pożyczki lub poręczenia.

2. Dofinansowanie przedsięwzięcia nie może przekroczyć 50% budżetu filmu, z wyjątkiem filmów, których treść i forma mają charakter ambitny artystycznie i które mają ograniczone walory komercyjne lub debiutów reżyserskich (film trudny) oraz filmów niskobudżetowych. W każdym przypadku kwota dofinansowania przedsięwzięcia nie może przekroczyć 90% budżetu przedsięwzięcia.

3. Instytut udziela dofinansowania przedsięwzięcia w drodze umowy cywilnoprawnej, którą w imieniu Instytutu zawiera Dyrektor, po zasięgnięciu opinii ekspertów.

4. Instytut jako organ udzielający dofinansowania przedsięwzięcia zobowiązany jest do kontroli rozliczenia przychodów i kosztów dofinansowanego przedsięwzięcia. Kontroli podlega również przebieg i sposób realizacji przedsięwzięcia oraz prawidłowość wykorzystania otrzymanego z Instytutu dofinansowania.

5. Podmiot otrzymujący dofinansowanie przedsięwzięcia jest zobowiązany, w przypadku osiągnięcia zysku z przedsięwzięcia, do zwrotu dofinansowania przedsięwzięcia na zasadach określonych w przepisach o finansach publicznych.

6. Minister określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki i tryb udzielania dofinansowania przedsięwzięcia, a także istotne elementy wniosku o udzielenie dofinansowania przedsięwzięcia,
 - 2) istotne elementy umów cywilnoprawnych, o których mowa w ust. 3
- uwzględniając konieczność realizacji celów, określonych w art. 3 ust. 1, efektywnego i skutecznego wykorzystania dofinansowania przedsięwzięcia oraz zapewnienia przejrzystości jego udzielania.

Art. 24. 1. Ekspertów, o których mowa w art. 23 ust. 3, powołuje, w liczbie co najmniej 7, minister spośród przedstawicieli środowisk filmowych oraz środowisk opiniotwórczych na okres 12 miesięcy.

2. Opinie ekspertów są sporządzane na piśmie i zawierają szczegółową analizę przedsięwzięcia pod kątem kryteriów, o których mowa w art. 22 ust. 3.

3. Ekspert sporządzający opinię nie może być w jakikolwiek sposób związany z realizacją analizowanego przedsięwzięcia.

Art. 25. Otrzymujący dofinansowanie przedsięwzięcia ma obowiązek wykorzystać uzyskane środki zgodnie z celem, na jaki je uzyskał, i zgodnie z umową o dofinansowanie przedsięwzięcia. Dotyczy to także odsetek bankowych od uzyskanych środków w ramach dofinansowania przedsięwzięcia.

Art. 26. 1. W ramach kontroli, o których mowa w art. 23 ust. 4, upoważnieni pracownicy Instytutu mogą badać dokumenty i inne nośniki informacji, które mają lub mogą mieć znaczenie dla oceny prawidłowości wykorzystania dofinansowania przedsięwzięcia, oraz żądać udzielenia ustnie lub na piśmie informacji dotyczących wykonania objętego dofinansowaniem przedsięwzięcia.

2. Minister określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i sposób przeprowadzania kontroli, o których mowa w art. 23 ust. 4, uwzględniając konieczność realizacji celów, określonych w art. 3 ust. 1, oraz efektywnego i skutecznego wykorzystania dofinansowania przedsięwzięcia.

Art. 27. 1. Instytut może odstąpić od umowy o udzielenie dofinansowania przedsięwzięcia w przypadku wykorzystania dofinansowania przedsięwzięcia niezgodnie z przeznaczeniem, nieterminowego lub nienależytego wykonywania umowy, w tym w szczególności zmniejszenia zakresu objętego dofinansowaniem przedsięwzięcia stwierdzonego na podstawie wyników kontroli oraz oceny realizacji wniosków i zaleceń pokontrolnych.

2. Odstępując od umowy Instytut określa kwotę wykorzystaną niezgodnie z przeznaczeniem wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia przekazania środków, termin jej zwrotu oraz nazwę i numer konta, na które należy dokonać wpłaty.

Rozdział 4

Gromadzenie, ochrona i upowszechnianie zasobów sztuki filmowej

Art. 28. 1. Działalność w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii prowadzi państwowa instytucja kultury wyspecjalizowana w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii oraz filмотeki regionalne.

2. Do zadań państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii należy w szczególności:

- 1) gromadzenie i zabezpieczanie:
 - a) materiałów negatywowych, kopii wzorcowych oraz innych archiwalnych kopii filmowych filmów polskich,
 - b) archiwalnych kopii filmowych filmów niebędących filmami polskimi, jeżeli filmy te mają istotne znaczenie dla polskiej kultury, nauki lub życia społecznego;
- 2) wypracowywanie metodologii archiwizacji filmów polskich i polskiej dokumentacji historyczno-filmowej;
- 3) gromadzenie i archiwizacja dokumentacji dotyczącej produkcji filmów i rozpowszechniania filmów;
- 4) upowszechnianie kultury filmowej, w tym udostępnianie zasobów sztuki filmowej;
- 5) gromadzenie zbiorów bibliotecznych oraz eksponatów dotyczących historii filmu i kinematografii;
- 6) prowadzenie katalogu dzieł filmowych;
- 7) współpraca z krajowymi i zagranicznymi podmiotami;
- 8) działalność kulturalno-oświatowa oraz wydawnicza.

3. Państwowa instytucja kultury wyspecjalizowana w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii udostępnia

Instytutowi zgromadzone materiały filmowe, w tym materiały wyjściowe i promocyjne, w celu wykorzystania ich do działalności określonej w ustawie lub w statucie. Wysokość opłat za udostępnianie materiałów określi minister w drodze zarządzenia.

4. Samorządy lokalne mogą tworzyć filmoteki regionalne w formie samorządowych instytucji kultury w rozumieniu ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 194). Zakres działania filmotek regionalnych określa ust. 2, ze szczególnym uwzględnieniem dziedzictwa kulturalnego kinematografii w regionie.

5. Do działalności państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii i filmotek regionalnych w zakresie państwowego zasobu archiwalnego, określonej w ust. 2 pkt 1–3, stosuje się ustawę z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164).

Art. 29. (uchylony)

Art. 30. Producent filmu przekazuje nieodpłatnie państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii jeden egzemplarz nieeksploatowanej kopii każdego wyprodukowanego filmu oraz materiały dokumentacyjne związane z produkcją filmu, w szczególności scenariusz, listę montażową i dialogową, fotosy, plakaty, listę napisów i materiały reklamowe – w terminie 30 dni po zakończeniu produkcji, nie później jednak niż w dniu rozpoczęcia dystrybucji filmu.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 31–33. (pominięte)

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i dostosowujące

Art. 34. Z dniem wejścia ustawy w życie podlegają umorzeniu postępowania w sprawie stwierdzenia kwalifikacji do wykonywania zawodów filmowych, prowadzone na podstawie ustawy, o której mowa w art. 31.

Art. 35. 1. Wierzytelności państwowych instytucji filmowych, w stosunku do których toczy się postępowanie likwidacyjne lub upadłościowe, wymagalne w dniu wejścia ustawy w życie – z tym dniem stają się nieodpłatnie mieniem Instytutu.

2. Wierzytelności Skarbu Państwa wobec państwowych instytucji filmowych z tytułu odpłatnego nabycia z dniem 5 grudnia 1990 r. własności budynków, innych urządzeń i lokali, niezaspokojone w całości lub części do dnia wejścia ustawy w życie – z tym dniem stają się nieodpłatnie mieniem Instytutu.

3. Wierzytelności Skarbu Państwa wobec samorządowych instytucji filmowych z tytułu odpłatnego nabycia z dniem 5 grudnia 1990 r. własności budynków, innych urządzeń i lokali, niezaspokojone w całości lub części do dnia wejścia ustawy w życie – z dniem przekształcenia samorządowej instytucji filmowej w samorządową instytucję kultury stają się nieodpłatnie mieniem tej samorządowej instytucji kultury.

4. Zmiana w księgach wieczystych wpisów dotyczących hipotek zabezpieczających wierzytelności, o których mowa w ust. 1 i 2, następuje na wniosek Dyrektora, a w odniesieniu do wierzytelności, o których mowa w ust. 3, na wniosek właściwego organu wykonawczego organizatora samorządowej instytucji kultury.

Art. 36. Rozporządzenie wydane na podstawie art. 22 ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 31¹⁾, zachowuje moc do czasu wydania rozporządzenia na podstawie art. 22 ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 31, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 37. 1. Pierwszego Dyrektora minister powołuje na okres do czasu powołania Dyrektora w trybie art. 14 ust. 1, nie dłuższy niż 6 miesięcy od dnia wejścia niniejszej ustawy w życie.

2. Okresu pełnienia funkcji Dyrektora, o którym mowa w ust. 1, nie zalicza się na poczet kadencji, o których mowa w art. 14 ust. 2 i 3.

Art. 38. Z dniem wejścia w życie ustawy samorządowe instytucje filmowe, utworzone na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 1987 r. o kinematografii, stają się samorządowymi instytucjami kultury w rozumieniu ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

Art. 39. 1. Zarząd województwa będący organem założycielskim samorządowej instytucji filmowej staje się, z dniem wejścia w życie ustawy, organizatorem

¹⁾ Artykuł 31 zawiera zmiany do ustawy z dnia 16 lipca 1987 r. o kinematografii.

w rozumieniu ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

2. Organizator, o którym mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy nada statut samorządowej instytucji kultury, o której mowa w art. 38.

3. Organy samorządowej instytucji filmowej, o której mowa w ust. 1, pełnią funkcję do czasu powołania organów zarządzających samorządowej instytucji kultury, o której mowa w art. 38, nie dłużej niż przez 3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

4. Pracownicy samorządowej instytucji filmowej, o której mowa w ust. 1, stają się, z dniem wejścia w życie ustawy, pracownikami samorządowej instytucji kultury, o której mowa w art. 38.

5. Mienie samorządowej instytucji filmowej, o której mowa w ust. 1, staje się, z dniem wejścia w życie ustawy, mieniem samorządowej instytucji kultury, o której mowa w art. 38.

6. Samorządowa instytucja kultury, o której mowa w art. 38, wstępuje we wszystkie stosunki prawne, których podmiotem była samorządowa instytucja filmowa, o której mowa w ust. 1, bez względu na charakter prawny tych stosunków.

Rozdział 7

Przepis końcowy

Art. 40. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia²⁾, z wyjątkiem art. 19 oraz art. 31 pkt 23 w zakresie art. 45b, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2006 r.

²⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 19 lipca 2005 r.